

Alex Forest Fernández

Economista

CATALUNYA, EN ESTAT D'EXCEPCIÓ ECONÒMICA

No vull ser alarmista, però tenim el país en estat d'excepció econòmica. Després de dècades (segles en realitat) d'espoli econòmic, amb l'adveniment de la democràcia aquesta situació ha pres carta de natura i legitimitat. La Generalitat ha quantificat el dèficit acumulat des del 1986: una mitjana del 8% anual del nostre PIB durant vint-i-cinc anys, en total 288.000 milions d'euros fins al 2013 (avui la xifra ja supera de ben segur els 300.000 milions d'euros). Aquest import equival a l'import sencer d'un dels pressupostos generals de l'Estat. Massa sagnia per a qualsevol economia.

Anem a pams. Cada any la diferència entre el que els catalans paguem d'impostos i el que l'Estat ens retorna en forma de béns, serveis i prestacions és, de mitjana, al voltant de 16.000 milions d'euros en contra nostra, els perdem. Això significa que cada any regalem a Espanya el mateix que gastem en el nostre sistema sanitari, el d'educació (públics, evidentment) i totes les nostres polítiques de benestar social. Una situació que cap economia pot aguantar i que no es dona enlloc més del món. De mitjana, de cada 100

euros en impostos que paguem els catalans, només tornen a Catalunya 57 euros. Dels 100 euros, 43 euros es queden a Madrid per fer enriquir Madrid (i la seva oligarquia) o altres zones d'Espanya (amb un fracàs considerable, com testimonien les taxes d'atur d'Andalusia o Extremadura).

I després d'aquest panorama, a retallar! Sanitat, educació, serveis a les persones, infraestructures, no hi ha camp que s'escapi de la tisora imposada. Perquè la Generalitat no és la propietària de la recaptació d'impostos a Catalunya i menys encara de la seva redistribució. Però el panorama és encara més sagnant si considerem que l'Estat deu a la Generalitat prop de 3.000 milions d'euros en concepte de la bestreta del 2011 del Fons de Competitivitat, la liquidació d'infraestructures del pressupost 2008, el deute històric de la Seguretat Social, la liquidació d'inversions del pressupost 2009 o fins i tot els 5,4 milions d'euros que l'Estat deu a Catalunya pel Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat. Això en diners líquids. Amb això gairebé no existirien retallades. Si a sobre comptem els 5.700 milions d'euros de deute en inversió en infraestructures reconeguts per la ministra de Foment... Per no parlar de les vergonyoses taxes d'execució del magre pressupost destinat a Catalunya. Podríem pal·liar l'atur i de pas alegrar una mica el consum. No ens aniria gens malament. En lloc d'això el Gobierno de España ens obliga a anar al FLA (Fons de Liquiditat Autònomic) per demanar els diners que ens calen per quadrar el pressupost. Cruel situació: ens deixen els nostres propis diners, pagant, això sí, un interès a l'Estat que ens escanya.

En una ocasió (setembre de 2012) en què la bestreta de l'Estat va arribar tard, la Generalitat no va poder liquidar dins el termini les cotitzacions de la Seguretat Social dels treballadors de la mateixa Generalitat. L'Estat no va tenir en compte que ell mateix havia provocat l'endarreriment de la Generalitat i la va sancionar amb 24 milions d'euros. Aquest és el nivell de la tragèdia. Per no parlar de com un mes es queden sense cobrar els farmacèutics (ara ja feliçment solucionat després d'anys de patiments), un altre les residències, i així se'ns esfilagarsa el país entre els dits. Mentrestant a Espanya es van fent trens sense passatgers, aeroports sense avions i autopistes sense cotxes. I aquí el servei de trens de rodalia cau a trossos, estem en lluita constant perquè el Prat tingui vols intercontinentals i patim la xacra d'un mort cada mes i un ferit cada setmana a l'N-II a Girona perquè «no hi ha diners per desdoblant» la via.

Tot això sumat —cal no oblidar-ho— a un Estat espanyol no inexistent, sinó en contra de Catalunya, com s'ha evidenciat de forma palesa el darrer any.

Per tant, mentre no assolim deslliurar-nos d'Espanya, anirem cap a la decadència accelerada. I els nostres fills hauran d'emigrar perquè la casta oligàrquica espanyola (i la seva ramificació catalana d'il·lustres cognoms, ara representats pel *lobby* Puente Aéreo) segueixi gaudint dels seus seculars privilegis. No hem d'oblidar que això ja ve del Comte Duc d'Olivares, que no és ni abans-d'ahir. Però amb aquest 8% del nostre PIB (que podria ser superior en funció de l'ús que en féssim) podríem ser un país del nivell de Dinamarca o Holanda. De nosaltres depèn.